

01 **ΠΟΛΙΤΙΚΗ**

■ **ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**
Αποστολόπουλου

Το δίλημμα στη Γαλλία είναι αν θα επιβληθούν οι καθεστωτικές ελίτ που κυβερνούν αυτάρεσκα έως τώρα ή αν θα επικρατήσει η πληβειακή Λεπενική Δεξιά του «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια», τουλάχιστον στα λόγια.

Το απροσδόκητο δεν ήταν ότι οι προνομιούχοι του Μακρόν βρέθηκαν τρίτοι και οι πληβείοι της Λεπέν στην πρώτη θέση. Αλλά ότι η Αριστερά του Μελανσόν βρέθηκε στη θέση του διαιτητή με κρίσιμο ρόλο για το αν η χώρα θα μπει σε ακυβερνησία ή αν συγκατοικήσει με την καθεστωτική ελίτ του Μακρόν ώστε να αποτραπεί μετεκλογικό κυβερνητικό αδιέξοδο. Κάποιος θα χάσει την υπόληψή του.

Στο ερώτημα για το ήθος και το ύφος της σύγχρονης Αριστεράς στη Δύση, τα ποικίλα κομμάτια της στην Ελλάδα προσφέρουν το πρότυπο, εν είδη καρικατούρας, από τον Τσίπρα ως τον Κασσελάκη και πάρα πέρα. Το μόνο που ίσως χαλάει τη σούπα είναι ότι, όπως σχολιάζουν στο Παρίσι, ο Μελανσόν είναι πεπεισμένος αντισημίτης και θα τον καταψηφίσει το ισχυρό εβραϊκό λόμπι.

Η Δύση μετά την ΕΣΣΔ

Ο Γάλλος ψηφοφόρος πηγαίνει στην κάλπη επηρεασμένος από τα εξής: Η Δύση νόμιζε, μετά την πτώση της ΕΣΣΔ, ότι έφτασε στο «τέλος της Ιστορίας», μοναδική νικήτρια και τροπαιούχος. Ήταν στη σωστή πλευρά και δικαιώθηκε. Λάθος.

Τι έσπρωξε τους Γάλλους στην Λεπέν

Δεύτερο λάθος ότι η Δύση, ΗΠΑ και ΕΕ, δεν πρόσεξαν (!) πως η Κίνα μόλις ξυπνούσε από μακρύ λήθαργο. Ο Κίσιγκερ τής άνοιξε πανηγυρικά τον δρόμο αλλά δεν είδε τη συνέχεια, ούτε αυτός ούτε κάποιος άλλος.

Τρίτο λάθος η πεποίθηση των Δυτικών ότι η διάδοχος της ΕΣΣΔ, η Ρωσία, είχε περιπέσει σε αφασία και αδράνεια, ότι ήταν ένα πτώμα σε αποσύνθεση, μια ασήμαντη περιφερειακή χώρα. Τυφλοί αλαζόνες.

Το τέταρτο, μοιραίο, λάθος ήταν η εκτίμηση ότι ο κόσμος ανήκει, στον δυτικό καπιταλισμό, όπως εδώ και αιώνες. Μόνο που μαζί με την Κίνα ξύπνησε και ο λεγόμενος «Τρίτος Κόσμος». Με επιφανέστε-

ρο δείγμα τους BRICS. Γεγονός μη αντιμετωπίσιμο. Ο Τρίτος Κόσμος αντιστέκεται, αντίθετα με τις ευρωπαϊκές ελίτ που αγνοώντας τα εθνικά και λαϊκά συμφέροντα υποτάχθηκαν στις ΗΠΑ.

Χωρίς την ΕΣΣΔ, για μια σύντομη στιγμή, οι δυτικές ελίτ (ΗΠΑ-Ε.Ε.) βρέθηκαν, χωρίς εξωτερικό εχθρό, αντιμέτωπες μόνο με τους λαούς τους. Θεώρησαν ότι αυτές ήταν το μόνο σταθερό σημείο στον πλανήτη. «Δος μοι πα στο και ταν γαν κινήσω», κατά τον Αρχιμήδη. Το πρόβλημα, όμως, δεν ήταν μόνο γεωπολιτικό. Ήταν και ταξικό, ο Μαρξ αυτό το είχε συλλάβει και το είχε αναλύσει με εκπληκτική επάρκεια για την εποχή του. Συνεπώς οι ελίτ, οι άρχουσες τάξεις,

όφειλαν να αντιμετωπίσουν και να επιλύσουν αυτό, το μοναδικό κατά την γνώμη τους, πρόβλημα αστάθειας που προκαλούσε ή ύπαρξη των πληβείων. Έθεσαν υψηλό στόχο: Να καταργήσουν τις τάξεις και τους ταξικούς αγώνες. Το φάρμακο ήταν να ρευστοποιήσουν τις κοινωνίες, όλοι ανάκατοι και «ίσοι» χωρίς ταξικές διακρίσεις, χωρίς πατρίδες που διαιρούν και αντιπαραθέτουν, χωρίς φύλο, άντρες να χειροδικούν, γυναίκες να υποφέρουν, χωρίς μπαμπά και μαμά να τσακώνονται για διατροφές και γονικές ευθύνες. Να αλλάξουν λαό όπως ειρωνικά έλεγε ο Μπρεχτ. Τί έκαναν; Πρώτον κατασκεύασαν ένα εξωτερικό εχθρό και μετά από κά-

ποιες περιπλανήσεις τον βρήκαν στο πρόσωπο της Ουκρανίας. Υπολογίζοντας σε μια φθορά και τελικά εύκολη νίκη απέναντι στην ημιδιαλυμένη Ρωσία. Αλλά χάνουν τον πόλεμο ενώ ταυτόχρονα συσπειρώσαν κράτη, λαούς και κυβερνήσεις εναντίον τους. Οι BRICS είναι το γνωστό παράδειγμα.

Δεύτερον: Οικονομικά, οι ισχυρές Δυνάμεις της Ε.Ε. προκάλεσαν καταστροφή σε χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας με κορυφαίο αλλά όχι μοναδικό δείγμα την Ελλάδα. Ταυτόχρονα οι ΗΠΑ πίεσαν αφόρητα ειδικά τη Γερμανία που επιχειρούσε να ξαναγίνει Δύναμη με παγκόσμια ισχύ. Οι Ευρωπαϊκές ελίτ υποτάχθηκαν. Οι εθνικές εκλογές στη Γαλλία δείχνουν ότι η αντίδραση του κόσμου είναι υπαρκτή και ισχυρή.

Ότι και αν γίνει οι ισορροπίες είναι εύθραυστες.

Τρίτον: Ψυχολογικά, εξαπολύθηκε επιχείρηση φόβος πότε προτάσσοντας λόγους ιατρικούς πότε τον παγκόσμιο πυρηνικό πόλεμο.

Και τέταρτον: Ονειρεύτηκαν μια κοινωνία προβάτων, «ελεύθερων» αλλά ανώδυνων, υπάκουων, με διαστρεβλωμένη προσωπικότητα. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι όλα τα περι ομοφυλοφιλίας.

Όπου μια ατομική/προσωπική υπόθεση έχει μετατραπεί σε πολιτικό ζήτημα. Και με συνειδητή πρόθεση να αλλοιωθεί η «συνείδηση του φύλου», το φυσικό ένστικτο. Οι Γάλλοι δείχνουν ότι όλα αυτά είναι φρούδες ελπίδες.

Με όχημα την ποίηση

Ανθολόγος: **Λουκάς Αξελός**

ΛΙ ΤΑΪ-ΡΟ (701-762)

Από το βουνό Τσουνγκ-ναν στα μαξιλάρια και την κούπα του καλού Χιου-Σουου

Κατηφόριζα το Γαλάζιο Βουνό
 το σούρουπο
 με τη γνώριμη συντροφιά του φεγγαριού.
 Πίσω μου ξετυλίγονταν το μονοπάτι

και χάνονταν μέσα στους ίσκιους.

Περνώντας απ' το χτήμα κάποιου φίλου μου,
 άκουσα τα παιδιά να με καλούν
 απ' την αγκαθωτήν αυλόπορτα.
 Χοροπηδώντας μ' οδήγησαν
 μεσ' από σμαραγδένια μπαμπού,
 κι εκεί τ' αμπέλια φιλοξένησαν
 τα σκονισμένα μου ρούχα.
 Η χαρά με πλημμύριζε,
 μια κι ήτανε να ξεποστάσω
 και να τα πιούμε λίγο με τ' αφεντικό.
 Τραγουδήσαμε τον ίδιο σκοπό
 με τον άνεμο μέσα στα πεύκα
 και σιγοσβήσαν τα τραγούδια μας
 με το χαμήλωμα των αστεριών.
 Τότε, σαν μέθυσα κι εγώ,
 και κολυμπούσε ο φίλος μου στην ευτυχία,
 ανάμεσά μας για λίγο ξεχάστηκε
 ο κύκλος της ζωής.

Το τραγούδι μιας φθινοπωριάτικης νύχτας

Ένα κομμάτι φεγγάρι
 κρεμάστηκε πάνω απ' την πόλη.
 Ακούω το χτύπημα των ρούχων
 κάτω στον ποταμό.
 Στη Σμαραγδένια Πύλη σπρώχνει
 την καρδιά μου
 τ' αγέρι του φθινοπώρου.
 Αχ, πότε πια θα συντριφτεί
 τ' ασκέρι των Τατάρων,
 να δω κι εγώ τον άντρα μου
 κοντά μου να γυρνά.

Νοσταλγία

Νοσταλγώ ατέλειωτα
 να πάω στο Τσαν-Καν.
 ...Έντομα του φθινοπώρου φλυαρούν
 στο χρυσαφένιο φράχτη,
 δροσοσταλίδες λάμπουνε στο ψάθινο καπέλο μου,
 το μακρινό φανάρι τρεμοσβήνει
 κι ο πόθος μεγαλώνει μέσα μου.
 Πέρ' απ' τον ίσκιο βλέπω το φεγγάρι
 καθαρίο σα λουλούδι μες στα σύννεφα.
 Πάνω μου ο ουρανός βαθύς και γαλάζιος,
 κάτω πρασινίζουν τ' ακούραστα νερά.
 Πλατιά η γης κι ο ουρανός απέραντος
 κι ανάμεσό τους η θλίψη μου να φτερουγίζει.
 Ως πότε τ' όνειρο θ' αφήνει το κατώφλι μου
 και θα πλανιέται πέρα στα βουνά;
 Μια νοσταλγία με παιδεύει.
 Ατέλειωτα.

Μετάφραση: *Αμαλία Τσακνιά*